

Keporė prapoulė

Rīta meta atsikielės graibaus – keporė prapoulė!
Ruodos vakar pasidiejau pri pečiaus ont soula...
Išvertiau vėsus pašalius, apčepnuojau ė šiepa –
Ė kor ana vargšė par tou nakti galiejė pasislieptė?

Ožsėpouliau gaspadėnė: „Jau to kor nuors nujuojė!“
Vo ta jau so pėktomās: „Kuo to ėe pri monės pristuojė!“
Atsisiedau ont luovas krašta, so ronka snoki pariemėis –
Geriau būtiuo tou keporė po puodėška pasidiejėis!

Poiki mona keporėlė... Labdaruo bova pėrkta...
Ožsėinietėška, vakalė, geruos matarėjės, tvėrta,
Palagielis melsvos, ka neblizgintom saulės spindulielis,
Ont vėršogalvio, kėp bajuors, sied dailos gozikielis.

Sosėrūpėnau be jouka – kor ana galiejė prapoltė?
Kėp aš eisio be keporės ė jaujė pupu koltė?
Ėš tuo dėdėlė rūpesnė ė dontės pradiejė geltė,
Atiemė ronkas, kuojės, nebgalio nu luovas beatsėkeltė...

Akis apsėmėiguojosės kažkuo prastā mata –
Va, ta keporė, mona brongiuoji! Gol šalėp bata!
Ė kamė tou rīta bova tuos mona akis,
Ka nebėšskīrė, kas tèn gol – keporė a tošts makaruonu bakis?